

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 9 grudnia 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia – Żądanie naprawienia szkody poniesionej przez jednostkę mającą miejsce zamieszkania w państwie członkowskim w następstwie wypadku, który miał miejsce w obiekcie mieszkalnym wynajętym w innym państwie członkowskim – Powództwo wytoczone przez poszkodowaną, po pierwsze, przeciwko ubezpieczycielowi i, po drugie, przeciwko ubezpieczonemu, będącemu właścicielem tego obiektu mieszkalnego – Zastosowanie art. 13 ust. 3 rzonego rozporządzenia

W sprawie C-708/20

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez County Court at Birkenhead (sąd hrabstwa w Birkenhead, Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 30 grudnia 2020 r., które wpłynęło do Trybunału w tym samym dniu, w postępowaniu:

BT

przeciwko

Seguros Catalana Occidente,

EB,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Jääskinen, prezes izby, M. Safjan (sprawozdawca) i M. Gavalec, sędziowie,

rzecznik generalny: T. Ćapeta,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– EB osobiście,

* Język postępowania: angielski.

- w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller, M. Hellmann i U. Bartl, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, wspierana przez A. Peluso, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej – C. Ladenburger, X. Lewis i S. Noë, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii, wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy BT a Seguros Catalana Occidente i EB w przedmiocie sformułowanego przez BT żądania naprawienia szkody poniesionej w następstwie wypadku, który miał miejsce na terenie nieruchomości należącej do EB.

Ramy prawne

- 3 Motywy 16, 18 i 34 rozporządzenia nr 1215/2012 mają następujące brzmienie:

„(16) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania [miejsca zamieszkania lub siedziby] [pozwanego] powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Istnienie ścisłego związku powinno zagwarantować pewność prawną [prawa] oraz uniknięcie możliwości pozywania pozwanego przed sąd państwa członkowskiego, którego pozwany nie mógł rozsądnie przewidzieć. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku sporów dotyczących zobowiązań pozaumownych wynikających z naruszenia prywatności i innych dóbr osobistych, w tym zniesławienia.

[...]

(18) W sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne.

[...]

- (34) W celu zapewnienia ciągłości pomiędzy [Konwencją z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 1972, L 299, s. 32, zwaną dalej »konwencją brukselską«)], rozporządzeniem [Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1)] a niniejszym rozporządzeniem powinny być przewidziane przepisy przejściowe. Dotyczy to również wykładni postanowień [konwencji brukselskiej] oraz zastępujących ją rozporządzeń dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej”.
- 4 Sekcja 3 w rozdziale II rozporządzenia nr 1215/2012, zatytułowana „Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia”, obejmuje art. 10–16 tego rozporządzenia.
- 5 Artykuł 10 tego rozporządzenia stanowi:
„Nie naruszając przepisów art. 6 oraz art. 7 pkt 5, w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określa niniejsza sekcja”.
- 6 Artykuł 11 rzeczonego rozporządzenia ma następujące brzmienie:
„1. Ubezpieczyciel mający miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego może zostać pozwany:
a) przed sądy państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę];
b) w innym państwie członkowskim, w przypadku powództw ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia – przed sąd miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę]; lub
c) jeżeli jest on współubezpieczycielem – przed sąd państwa członkowskiego, przed który został pozwany główny ubezpieczyciel.
2. Jeżeli ubezpieczyciel nie ma miejsca zamieszkania [miejsca zamieszkania lub siedziby] na terytorium państwa członkowskiego, ale posiada filię, agencję lub inny oddział w państwie członkowskim, to w sporach wynikających z ich działalności jest traktowany tak, jak gdyby miał miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium tego państwa członkowskiego”.
- 7 Zgodnie z brzmieniem art. 13 rozporządzenia nr 1215/2012:
„1. W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w którym zawisło [do którego wniesiono] powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego sądu.
2. Przepisy art. 10, 11 i 12 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.
3. Jeżeli prawo właściwe dla takiego powództwa bezpośredniego przewiduje przypozwanie ubezpieczającego lub ubezpieczonego, to ten sam sąd ma jurysdykcję także wobec tych osób”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 8 BT, mająca miejsce zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie, uległa wypadkowi podczas wakacji w Hiszpanii w 2018 r. Wypadek ten miał miejsce na terenie nieruchomości należącej do EB, mającej miejsce zamieszkania w Irlandii.
- 9 Seguros Catalana Occidente jest ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej EB w odniesieniu do przedmiotowej nieruchomości i ma siedzibę w Hiszpanii.
- 10 BT twierdzi, że zgodnie z treścią umowy zawartej na jej rachunek przez jednego z członków rodziny, EB wynajęła jej i jej rodzinie ową nieruchomość w terminie od dnia 31 marca 2018 r.
- 11 W dniu 3 kwietnia 2018 r. BT doznała obrażeń w następstwie nieszczęśliwego upadku, który miał miejsce w należącym do rzeczonoj nieruchomości patio.
- 12 W związku z doznanymi szkodami BT postanowiła wytoczyć powództwo odszkodowawcze przeciwko EB oraz Seguros Catalana Occidente. BT twierdzi, że na EB ciążył wobec niej obowiązek stanowiący podstawę zarówno odpowiedzialności umownej jak i z tytułu czynu niedozwolonego polegający na dochowaniu należytej staranności i wykazaniu się niezbędnymi umiejętnościami w celu zapewnienia możliwości korzystania z nieruchomości w racjonalnie bezpieczny sposób, któremu to obowiązkowi EB uchybiła. BT twierdzi, że EB powinna była zamocować w bezpośrednim pobliżu stopnia poręcz lub znak ostrzegawczy, względnie oznaczyć stopień w ten czy inny sposób.
- 13 Postępowanie zostało wszczęte przed County Court Money Claims Centre (England & Wales) [wydziałem roszczeń pieniężnych sądu hrabstwa, Anglia i Walia, Zjednoczone Królestwo] w dniu 14 kwietnia 2019 r. Następnie pozew został doręczony pozwanym, a mianowicie Seguros Catalana Occidente i EB, po czym został przekazany County Court at Birkenhead (sądowi hrabstwa w Birkenhead, Zjednoczone Królestwo).
- 14 BT twierdzi, że sądy Anglii i Walii mają jurysdykcję międzynarodową wobec Seguros Catalana Occidente na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) i art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1215/2012.
- 15 BT podnosi w odniesieniu do EB, że powód może przypozwać ubezpieczonego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą w ramach powództwa przeciwko ubezpieczycielowi, którego siedziba znajduje się za granicą, na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012. Uważa ona, że nie jest konieczne, aby między ubezpieczycielem a ubezpieczonym istniał „spór” co do ważności lub skuteczności polisy ubezpieczeniowej. Jediną przesłanką, której spełnienia wymaga art. 13 ust. 3, jest, w jej przekonaniu, by takie przypozwanie ubezpieczonego było przewidziane przez prawo właściwe dla powództwa bezpośredniego przeciwko ubezpieczycielowi, w tym przypadku – przez prawo hiszpańskie.
- 16 Seguros Catalana Occidente nie zakwestionował jurysdykcji sądu odsyłającego i podjął obronę.
- 17 W dniu 29 stycznia 2020 r. EB zakwestionowała jurysdykcję sądów Anglii i Walii do rozpoznania żądań podnoszonych wobec niej przez BT na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012.

- 18 W opinii EB przepis ów znajduje zastosowanie wyłącznie do żądań objętych zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia. Jej zdaniem żądanie podnoszone przez BT stanowi żądanie naprawienia szkód bezpośrednich i pośrednich spowodowanych przez niedbalstwo, jakiego miała się ona dopuścić w ramach zapewnienia zakwaterowania wakacyjnego. Uważa ona, że nie chodzi w tym przypadku o roszczenie objęte zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia i nie staje się ono takim jedynie za sprawą faktu, iż jest dochodzone w ramach tego samego powództwa co bezpośrednie powództwo wytoczone przeciwko ubezpieczycielowi.
- 19 Zanim doszło do rozpatrzenia podniesionego przez EB zarzutu braku jurysdykcji sądów Anglii i Walii, Seguros Catalana Occidente doprecyzował swoje stanowisko co do istoty sprawy i sformułował twierdzenie, iż limity i ograniczenia przewidziane w polisie ubezpieczeniowej oznaczają, że nie obejmuje ona korzystania przez EB z nieruchomości do celów odpłatnego jej udostępniania osobom trzecim przebywającym na wakacjach. Seguros Catalana Occidente zakwestionował zatem obowiązek odszkodowawczy przypisywany mu wobec EB w kontekście przedmiotowego wypadku, w związku z czym wniósł o oddalenie żądania sformułowanego wobec niego przez BT. Sąd odsyłający zawiesił rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania Seguros Catalana Occidente dotyczącego oddalenia żądania podniesionego przez BT do czasu rozstrzygnięcia kwestii podniesionych w rozpatrywanym odesłaniu prejudycjalnym.
- 20 Sąd ów uważa, że musi najpierw zbadać podniesiony przez EB zarzut braku jurysdykcji międzynarodowej. Sąd ten precyzuje, że Seguros Catalana Occidente nie jest uczestnikiem postępowania w przedmiocie tego ostatniego zagadnienia.
- 21 W tych okolicznościach County Court at Birkenhead (sąd hrabstwa w Birkenhead) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 ustanawia wymóg, by przedmiot i podstawa roszczenia, na które powołuje się poszkodowany, wytaczając powództwo przeciwko ubezpieczającemu/ubezpieczonemu, były objęte zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia?
  - 2) Jeżeli odpowiedź na [pytanie pierwsze] jest twierdząca, czy okoliczność, iż żądanie podnoszone przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczającemu/ubezpieczonemu, opiera się na tych samych okolicznościach faktycznych co żądanie podniesione bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi i zostaje podniesione w ramach tego samego powództwa, jest wystarczająca, aby uznać, że żądanie poszkodowanego jest objęte zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia, nawet jeżeli przedmiot i podstawa roszczenia, na które powołuje się poszkodowany wobec ubezpieczającego/ubezpieczonego nie mają związku z ubezpieczeniem?
  - 3) Ponadto i pomocniczo – jeżeli odpowiedź na [pytanie pierwsze] jest twierdząca, to czy okoliczność istnienia sporu między ubezpieczycielem a poszkodowanym co do ważności lub skuteczności polisy ubezpieczeniowej wystarczy, by uzasadnić twierdzenie, iż powództwo wytoczone przez poszkodowanego jest objęte zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia?
  - 4) Jeżeli odpowiedź na [pytanie pierwsze] jest przecząca, czy wystarczy, by przyzpoznanie ubezpieczającego/ubezpieczonego w ramach powództwa bezpośredniego wytoczonego przeciwko ubezpieczycielowi było dopuszczalne w świetle prawa właściwego dla powództwa bezpośredniego przeciwko ubezpieczycielowi?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie trzech pierwszych pytań

- 22 Poprzez trzy pierwsze pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że – w przypadku powództwa wytoczonego przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia – sąd państwa członkowskiego, w którym poszkodowany ma miejsce zamieszkania, może na podstawie wspomnianego art. 13 ust. 3 uznać się również za właściwy do orzekania w przedmiocie żądania naprawienia szkody podniesionego jednocześnie przez owego poszkodowanego przeciwko mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim ubezpieczającemu lub ubezpieczonemu, którzy nie zostali przyzowani przez ubezpieczyciela.
- 23 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w zakresie, w jakim zgodnie z motywem 34 rozporządzenia nr 1215/2012 uchyla ono i zastępuje rozporządzenie nr 44/2001, które z kolei zastąpiło konwencję brukselską, dokonana przez Trybunał wykładnia przepisów tych ostatnich instrumentów prawnych obowiązuje także w odniesieniu do przepisów rozporządzenia nr 1215/2012, jeżeli przepisy te można uznać za im „równoważne” (wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo). Jest tak mianowicie w przypadku art. 10 ust. 3 konwencji brukselskiej oraz art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001 z jednej strony, a także art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 z drugiej strony.
- 24 Do celów wykładni przepisu prawa Unii Trybunał powinien, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wziąć pod uwagę nie tylko brzmienie danego przepisu, lecz także kontekst, w jaki się on wpisuje, oraz cele regulacji, której część stanowi (wyrok z dnia 24 marca 2021 r., MCP, C-603/20 PPU, EU:C:2021:231, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 25 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, brzmienia art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z ust. 2 tego artykułu, należy przypomnieć, że stanowi on, iż jeżeli prawo właściwe dla powództwa bezpośredniego, z jakim występuje poszkodowany wobec ubezpieczyciela, przewiduje przyzwanie ubezpieczającego lub ubezpieczonego, to ten sam sąd ma jurysdykcję także wobec tych osób. Należy stwierdzić, że brzmienie to samo w sobie nie udziela odpowiedzi na trzy pierwsze pytania zadane w niniejszej sprawie.
- 26 Co się tyczy, w drugiej kolejności, ogólnej systematyki rozporządzenia nr 1215/2012, należy zauważyć, że art. 13 ust. 3 należy do sekcji 3 zawartej w rozdziale II tego rozporządzenia. Sekcja ta, zgodnie ze swoim tytułem i z art. 10 tego samego rozporządzenia, określa sądy mające jurysdykcję „w sprawach dotyczących ubezpieczenia”, ustanawia autonomiczny system podziału jurysdykcji w sprawach dotyczących ubezpieczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 20 lipca 2017 r., MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 W tym względzie należy zauważyć, że z orzecznictwa Trybunału dotyczącego zakresu pojęcia „spraw dotyczących ubezpieczenia” wynika, że kwalifikacja charakteru powództwa w prawie krajowym nie ma żadnego znaczenia dla stosowania przepisów sekcji 3 w rozdziale II rzonego rozporządzenia, które określają jurysdykcję „w sprawach dotyczących ubezpieczenia” (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792, pkt 30).

- 28 W tym kontekście EB, rząd niemiecki i Komisja podnoszą w swoich uwagach na piśmie, że powództwo o odszkodowanie wytoczone przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu nie może być objęte zakresem art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia, ponieważ nie wynika ono ze „stosunku ubezpieczenia”, lecz jest zasadniczo objęte zakresem spraw dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego.
- 29 Jak wskazuje art. 10 rozporządzenia nr 1215/2012, autonomiczne pojęcie „spraw dotyczących ubezpieczenia” pozwala na dokonanie rozróżnienia pomiędzy jurysdykcją przewidzianą w sekcji 3 zawartej w rozdziale II tego rozporządzenia a jurysdykcją szczególną przewidzianą w sekcji 2 w tym samym rozdziale w sprawach dotyczących umowy, względnie w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792, pkt 30).
- 30 Należy zatem uznać, że aby uzasadnić zastosowanie szczególnych przepisów jurysdykcyjnych przewidzianych we wspomnianej sekcji 3, powództwo wytoczone przed sądem musi koniecznie podnosić kwestię dotyczącą praw i obowiązków wynikających ze stosunku ubezpieczenia między stronami, pomiędzy którymi doszło do wytoczenia tego powództwa.
- 31 Taka wykładnia pojęcia „spraw dotyczących ubezpieczenia” oznacza, że nie można uznać, iż żądanie podniesione przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczającemu lub ubezpieczonemu stanowi żądanie objęte zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia z tego tylko powodu, że opiera się na tych samych okolicznościach faktycznych co żądanie podniesione bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi lub że pomiędzy ubezpieczycielem a poszkodowanym istnieje spór co do ważności lub skuteczności polisy ubezpieczeniowej.
- 32 Co się tyczy, w trzeciej kolejności, wykładni celowościowej, należy, po pierwsze, przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału z motywu 18 rozporządzenia nr 1215/2012 wynika, iż powództwo objęte zakresem spraw dotyczących ubezpieczenia charakteryzuje pewna nierównowaga między stronami, którą przepisy sekcji 3 w rozdziale II wspomnianego rozporządzenia mają na celu skorygować poprzez zapewnienie słabszej stronie możliwości skorzystania z przepisów jurysdykcyjnych korzystniejszych dla niej niż przepisy ogólne (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 lipca 2017 r., MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, pkt 28; z dnia 27 lutego 2020 r., Balta, C-803/18, EU:C:2020:123, pkt 27, 44).
- 33 Ta nierównowaga co do zasady nie występuje, gdy powództwo nie angażuje ubezpieczyciela, wobec którego zarówno ubezpieczony, jak i poszkodowany są uważani za słabsze strony (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 maja 2005 r., GIE Réunion européenne i in., C-77/04, EU:C:2005:327, pkt 17; z dnia 17 września 2009 r., Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, pkt 44).
- 34 Ponadto należy zauważyć, że jak wynika ze strony 32 sprawozdania P. Jenarda dotyczącego konwencji brukselskiej (Dz.U. 1979, C 59, s. 1), art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 ma na celu przyznanie ubezpieczycielowi prawa do przypozwanienia ubezpieczonego jako trzeciego uczestnika postępowania toczącego się między nim a poszkodowanym, zapewniając mu w ten sposób środek obrony przed oszustwem oraz zapobiegając wydaniu przez różne sądy sprzecznych ze sobą orzeczeń. Wynika z tego, że jeżeli powództwo o odszkodowanie zostało wytoczone przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, a ubezpieczyciel ten nie przypozwał ubezpieczonego, sąd, do którego wniesiono powództwo, nie może oprzeć się na tym przepisie, aby uznać się za właściwy wobec tego ostatniego.

- 35 Z drugiej strony prawdą jest, że przepisy rozporządzenia nr 1215/2012 należy, zgodnie z motywem 16 tego rozporządzenia, interpretować z uwzględnieniem celu polegającego na ułatwieniu prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości oraz że przypozwanie poszkodowanego jako trzeciego uczestnika postępowania przed sądem, do którego wniesiono powództwo, mogłoby pozwolić uniknąć ryzyka jednoczesnego istnienia dwóch równoległych postępowań.
- 36 Należy jednak podkreślić, że umożliwienie poszkodowanemu przypozwania ubezpieczonego na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 sprowadzałyby się do obejścia przepisów tego rozporządzenia regulujących jurysdykcję w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego, zawartych w sekcji 2 w rozdziale II tego rozporządzenia. Każdy poszkodowany mógłby bowiem wytoczyć powództwo przeciwko ubezpieczycielowi na podstawie art. 13 ust. 2 w celu skorzystania z bardziej korzystnych przepisów jurysdykcyjnych zawartych w art. 10–12 tego rozporządzenia, aby następnie przypozwać ubezpieczonego, jako trzeciego uczestnika postępowania, na podstawie art. 13 ust. 3 tego samego rozporządzenia.
- 37 W każdym razie cel polegający na prawidłowym sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości jest co do zasady osiągnięty w wystarczającym stopniu, jeżeli – jak przewidziano w samym art. 13 ust. 1 – ubezpieczony może przypozwać ubezpieczyciela przed tym samym sądem, przed którym poszkodowany dochodzi swoich praw wobec ubezpieczonego, o ile jest to dopuszczalne według prawa państwa członkowskiego tego sądu.
- 38 W świetle powyższych rozważań na trzy pierwsze pytania trzeba odpowiedzieć, iż art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że – w przypadku powództwa wytoczonego przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia – sąd państwa członkowskiego, w którym poszkodowany ma miejsce zamieszkania, nie może na podstawie wspomnianego art. 13 ust. 3 uznać się również za właściwy do orzekania w przedmiocie żądania naprawienia szkody podniesionego jednocześnie przez owego poszkodowanego przeciwko mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim ubezpieczającemu lub ubezpieczonemu, którzy nie zostali przypozvani przez ubezpieczyciela.

W przedmiocie pytania czwartego

- 39 W świetle odpowiedzi udzielonej w poprzednim punkcie niniejszego wyroku nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie czwarte.

W przedmiocie kosztów

- 40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że –

w przypadku powództwa wytoczonego przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia – sąd państwa członkowskiego, w którym poszkodowany ma miejsce zamieszkania, nie może na podstawie wspomnianego art. 13 ust. 3 uznać się również za właściwy do orzekania w przedmiocie żądania naprawienia szkody podniesionego jednocześnie przez owego poszkodowanego przeciwko mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim ubezpieczającemu lub ubezpieczonemu, którzy nie zostali przyzowani przez ubezpieczyciela.

Podpisy